

[Eans Schmidt.]

udvalget beroende andragender om tilkendelse af pensioner, henholdsvis genudbetaling af pensioner, til forhenværende tjenestemænd med tilknytning til det tyske mindretal, som har mistet deres rettigheder ifølge en dem overgået dom eller kendelse. I min skrivelse anfører jeg som begrundelse for en endelig ordning af disse forhold:

1) Den ændring af tjenestemandslovens bestemmelser, som blev indført med virkning fra 1. april 1954, hvorefter en straffedom for fremtiden ikke mere medfører tab af pensionsrettigheder, idet man ganske generelt ønskede at begrænse dommen til den egentlige straf uden at vanskeliggøre en senere resocialisering. Jeg fandt, det ville være rimeligt og forsvarligt at anvende denne fremgangsmåde også her, selv om ændringen formelt kun gælder for tiden efter den 1. april 1954.

2) At man ganske generelt ville kunne hævde, at der fra de dømtes side ikke foreligger forseelser i forbindelse med deres tjeneste, men at dommene derimod er blevet afsagt på grund af forhold, som må sættes i forbindelse med vedkommendes tyske sindelag og de ekstraordinære forhold, som specielt gjorde sig gældende i de sønderjyske landsdele.

3) At begivenhederne nu måtte være kommet så langt på afstand, at det skulle være muligt at nå til en bedømmelse, som muliggør en tilkendelse, henholdsvis en genudbetaling, af pensionerne.

Jeg mener, at min henvendelse er upåklagelig, såvel hvad form som indhold angår, og at den ikke var udtryk for nær så skarp en stillingtagen som den, jeg fandt i et førende hovedstadsblad af 11. september til samme sag i en artikel, som slutter med at give udtryk for håbet om, at sagen må blive fremmet i enighed. Af pressemeddelelser — som jeg må gå ud fra er rigtige — erfarer jeg også, at denne enighed ikke er opnået, og at denne sag atter er taget af bordet.

Jeg har intet kendskab til, af hvilken grund enighed ikke har kunnet opnås, men jeg beklager det dybt. Jeg beklager det for den enkeltes skyld, men ikke mindst fordi jeg synes, det er på høje tid, der sluttes fred, og at der skabes fred over den tid, som nu ligger så langt bag os; det er

på høje tid også med henblik på den prøve, den vestlige verden er sat på. Sat i forhold hertil kan problemet pension eller ikkepension synes ubetydeligt.

Men dette er jo ikke det eneste problem. Hvorfor skulle f. eks. fangernes løsladelse trækkes ud i 3-5 år? Efter krigen og opgøret følger der andre og nye problemer, og når uforsonlighed skal være rådende i alle forhold, vil bæreevnen, som jeg talte om før, briste og alle anstrengelser for at opnå fred i de store forhold være forgæves.

Der er også et andet forhold, som jeg atter må fremføre, fordi det berører det tyske mindretals livsnerven, nemlig ungdommens fremtid i grænselandet. Det drejer sig om tilbagebetalingskravene, specielt om sådanne krav, som er blevet sikret ved hypoteker til gunst for finansministeriet, fordi beløbene, dengang kravene blev rejst, ikke kunne inddrives på anden måde, uden at de pågældende blev jaget fra hus og hjem.

Jeg har fået den forklaring, at tilbagebetalingskravene dengang var tænkt som et led i pengesaningen i lighed med engangsskatten, som da blev opkrævet. Det kan lyde plausibelt, når der ses bort fra den forskelsbehandling, der er blevet de mange små implicerede til del i forhold til de få store firmaer — et forhold, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her.

Men disse tilbagebetalingskrav er jo i administrationens hænder blevet til noget helt andet. De er blevet et middel til, eller de har fået den virkning, at mange små virksomheders økonomi er blevet ødelagt; hvor man er veget tilbage herfor, er byrden blevet lagt på næste generation, enten denne nu overtager byrden efter faderen, eller den er ude af stand til at gøre det.

Ved forrige samlings afsluttende debat bragte jeg, meget tilbageholdende, dette forhold på tale i håb om at få det ordnet i mindelighed, og den højtærede statsminister tilsagde mig, at hvor det drejede sig om ejendommens overgang fra forældre til børn, ville man se velvilligt på sagerne.

Jeg bragte dette forhold på tale efter forudgående forhandlinger i ministeriet; disse resulterede i en skriftlig henvendelse fra min side i et konkret tilfælde, hvor det drejede sig om godtgørelse for indkvartering i en landsbykro, en godtgørelse, som delvis